NAİL KOÇ

acının dar açısı

YARIN ŞİİR

NAİL KOÇ

ACININ DAR AÇISI

YARIN YAYINLARI
ŞİİR DİZİSİ
31 . 2 . 10
Birinci Basım: Mayıs 1988

Baskı: Eskin Matbaası
Kapak Baskısı: Ayhan Ofset
Cilt: Gürkan Ciltevi
Yönetim Yeri: Asmalıçeşme Sokak, 14/2, Binbirdirek, İstanbul

NAİL KOÇ

ACININ DAR AÇISI

YARIN YAYINLARI

IŞIK

Dünyanın öbür ucunda
yol göründü
bir diktatöre daha
sevinçle dalgalanan yüreğimin
her köşe başında
bir ispanyol kızı dans ediyor
saçları güngörmez orman
gözleri kara
dünyanın öbür ucunda
kardeşlerim
hazırlanıyorlar son saldırıya

1979, Mamak

MAMAK

Acı
gizil değildir bu mekânda
her an
her saniye
kolların kadar
yapışık durur sana
ekmeğinde katık
suyunda klordur acı
acıya göre
ayarlanmıştır tüm duyumların
acıyla birlikte yatar acıyla kalkarsın
Gülüşünde bile acı
koskoca sırıtır öylece
inanıyorum ki
yangın yeri ülkemde
acının sınırı
pek az yerde
bu denli aşıldı
ve inanıyorum ki
pek çok çocuğun güncesine
iri harflerle kazındı bu acı
Acı
gizil değildir bu mekânda

1983, Mamak

OĞULA AĞIT

Bu ne kadar ölüm
dostlar
bu ne kadar göz yaşı
sağa-sola
savrula savrula
ağlıyor yine
kara yazmalı bir ana

Lânetler okuyor işkenceye
Lânetler okuyor işkencecilere

«Oğul oğul
sen benim son kesem
sen benim
ak sütümden emzirip
ak kundaklara belediğim
yirmi yaşına değmeden
doyasıya gülmeden
işkencede can verenim!»

Ana
iri gülseren elleriyle
toprağa vura vura
haykırıyor insanlığı

«Bir sonu olmalı bunca acının
bunca zulmün
bunca ölümün.»

1983, Mamak

ÇILDIRIYORDUM AZ DAHA

Suskunluğun
Canhıraş bağırdığı gecede
alev saçlı bir kız
koşuyor nefes nefese
koşuyor
ayakları yere değmemecesine
gece çırpınıyor
kıvranıyor
büyüyen her nefeste

Kız
alev saçlı kız
duruyor birdenbire
ve o anda
onlarca göz değiyor geceye
her gözün değdiği yerden
deliniyor gece
ve
her açılan delikten
bir ışık seli doluyor geceye

Bağırıyor birisi
«beklenen an geldi işte»
ve gece
önce ikiye
sonra bölünerek beşe
dökülüyor parça parça
alev saçlı kızın ellerine
Kızın elleri
soğuk demiri kavrıyor
Şimdi de
her birimizin elinde
bir parça gece
sıkılı duruyor öylece

1984, Mamak

KARANLIKSA HÂLÂ

Hâlâ
karanlıksa gün doğumu
ellerimize bakalım ilk önce
sorgulayalım ellerimizi
ki
ellerimize izdüşüyorsa
kara bir çizgi
suya tutmaktan vazgeçelim
gündoğumunu

1984, Mamak

SEVDA BUDUR DİYEBİLMELİ İNSAN

Mustafa Özenç'e

Geldi
dingin adımlar eşliğinde
durdu
sehpanın hemen önünde
kaldırdı güzel başını
hızla yiten
geceye baktı önce

«Bu bütün güzelliği ile
boşlukta salınan gece
ne yazık ki
son nefesini vermek üzere»
dedi kendi kendine

Sehpaya baktı sonra
yanındaki cellâta
cellât bakışlarıyla
«bu iş benim ekmeğim» dedi
o
belli belirsiz gülümsedi
sonra bir çırpıda
çıktı sehpaya
geçirdiler ipi boynuna
kendini bıraktı boşluğa

Kırış kırış alnıyla
sehpadan inmekten başka
iş kalmadı cellâta

1985, Çanakkale

GÜZEL VE SİYAH

Küçük
kara kıvırcık bir çocuk
kenarında nil nehrinin
beyaz balçığa boyuyor
her karesini teninin

Sonra
eğilerek nehre
iriliğinin karesi gözlerde
bakıyor
suda yansıyan
kara kadife gövdesine

Gördüğü
beyaz bir çocuk olmayınca
eğerek başını öne
hüzün yüklü adımlar eşliğinde
dönüyor evine

Ah... küçük
kara kıvırcık çocuk
teni kara
yüreği ak çocuk
umutlarının suda boğulduğu bu dünya
bir bilsen
ne kadar gebe
tenlerin çitler oluşturmadığı dünyaya

1985, Çanakkale

MECNUN ADALARINDAN BİR KESİT

Bıyıkları daha
yeni terlemiş iki asker
nemli, soğuk
kıvrılan yılan siperdeler...

Ay ışığı
kırılırken silah seslerinde

Her ikisi de
aynı anda baktı,
diğerinin çehresine.
Ve
her ikisi de
aynı anda farketti
ölümün
sarı kalın hatlarını
birbirinin yüzünde

Kırgınlığı atarken ayışığının

gelen bir emirle!..
fırladılar ileriye...
birisi askerlerin,
daha iki adım,
dönenip de boşlukta,
yaramadan havayı,
kapaklandı boylu boyunca,
sinmiş barut yanığı toprağa...

Diğeri,
eriştiğinde menziline
üzülmekten çok,
arkadaşının öldüğüne,
sevindi kendi ertelenen ölümüne!..

1986, Çanakkale

ÇIRILÇIPLAK ŞİİR

Kanayan bir çift mavi göz
ve
ak bir mendil
süslüyor geceyi

«Gemi dalga dalga
kalkıyor usulca»

yürüyor yumuşak huylu
ak bir kısrak gibi
tende parmaklar
rahvan

Beyaz
sülün gibi bir boyun
şimdi gecede
ve ince

parmaklar aniden koşmaya başladılar
kan-ter içinde
koştular yokuş yukarı
tende kırıldı tırnakları

«Gemi
sarsıla sarsıla durdu yavaşça»

Şimdi sadece
iki beyaz mendil
süslüyor geceyi ve
kanıyor biri

Ocak 86, Çanakkale

İşte
geliyorlar yine
karaya kesmiş ayak sesleriyle

yine gerecekler beni
kalın bir bezi gerer gibi
bu gride yiten çarmıha
sonra
büyük bir hazla
emeğin ürünü olan
bir kablo bağlanacak hayalarıma
bir diğeri de
ince beyaz kollarıma

Geceyi yırtan
kahkahalar eşliğinde
manyeto her çevrildiğinde
hayalarımda çırpınmaktan utanan
o tarifsiz sancı
birleşerek
kollarımdaki felç oluşla
ulaşacak
bembeyaz bir renk olarak
beynimin en ücra köşesine

Yerinden kopup da
kulaklarımdan aktığını düşüneceğim
ak kıvrımlarıyla beynimin
dalga dalga sarsılarak
zorlanacağım
kararan sularda
nedametle kulaç atmaya
zavallılığın simgesi işkenceye
teslim olmaya

Biliyorum/daha günlerce
tere batacak tüm bedenim
çekilecek etlerim
ama acıya/ama zavallılığa
boyun eğmeyeceğim
direndim
direneceğim

Ocak 87, Gaziantep

GÖRÜŞMEYE GİDİŞ

Sevinç yumağı bedeninin
çözerek hızla
hem de gün doğmadan
kalktı yatağından
sinek kaydı
bir traşın ardından
çatlatarak aynayı
ince ince
taradı saçlarını
sonra
dolabından elbise adına
ne varsa çıkardı
çıkardı ortaya
giyindi kuşandı bir güzel
günlerce
suda beklettiği
kırmızı karanfili de
takarak yakasına
engin bir sevinç eşliğinde
yürürken görüş yerine
«Mapus da olsak
yaşamak en az
mapusta olmamak kadar güzel»
dedi kendi kendine

Şubat '87, Gaziantep

İPEK TÜLBENTLİM

Gün yine
el ederek hasretliğe
perde perde dönüyor eşine
nazlı bir akşam ki gelen
kanatları meltem
sürgün veriyor yine
en uzak batıdan güne

Ben ise
kol gezen sızı bedenimde
damlayan kan yüreğimle
yelken açarak gözlerine
yitiyorum
güne bakan ellerinde

Sevdiğim
ince gözeli ipek tülbentim
üçüncü kara kıyas
silme beyazım
alnı yanık yazım

Güzelliğin
salınırken beynimden gözlerime
tül sarışı yürüyüşün ile
bölersin gecelerimi
ve
sabır yiter
iki tel ıslak saçınla direnmede

Yokluğunda acı tütüyor
sol elim
sabır sağılmıyor demire
terlemede naçar yüreğim

Şubat '87, Gaziantep

ACININ DAR AÇISI

Şimdi
zamana ket vuruyor hüzün

İnce bir sızıyım
gün sızan kirpiklerinde

Issız bir koyakta kıvrılan
bir çevrim su kadar yalnız
sessiz bir nefeste yıkılan
yüzyıllık çınar kadar bahtsız

Yokluğun
kan kurutan ayaz
yanıyor ellerim

Mart '87, Gaziantep

ÇİÇEKLER VE ANAM

Şimdi yazı-yaban
çiçeğe kesti ana
lale sümbül
mormenekşe bağlar

Düşlerim
düşlerimde ana
ne bir üryan kadın
ne de gülmeyi düşlerim doyasıya
ille de
o morsümbüllü tepelerde
o yazı-yaban içinde
elele koşmayı düşlerim
seninle birlikte

Ana can ana
ah şu mapusluk olmasa
elim varsa
kucak kucak
çiçek yığardım
tüm anaların kapısına

Ama
üzülme sen ana
biz bu memleketin
darağaçlarından bile
esirgememişsek canımızı
herhal
bu memleket de
o güzel günler geldiğinde
esirgemez bizden
morsümbüllü dağlarını

Mart '87, Gaziantep

DÖRT CAN

Dağlarda düşenlere

Kekik kokulu bahara
ramak kala
dört körpe selvi dalı
güzellendirerek
kar üstünde kanı
düştüler toprağa
gelinlik giymiş dağlarda

Bir başka kıvranmada
kararan gökyüzü
usulca terliyor toprak
eriyor kar
kana gül açtıran
dört güzel insan
bozkıra soluk aşılıyorlar

Şimdi
deprem yeri yüreklerde
engin bir onur ile
başı dumanlı bir sızı
koşuyorlar elele
ulaşmak için
tan yerinde yitenlere

Dağlar
diz boyu kar
dört ince gülcan
yanyana uzanmışlar
toprağın iç çekişini dinliyorlar

Mart '87, Gaziantep

Zaman durmaz derler
oysa dün görüş yerinde
anamla yanak yanağa
çektirdiğimiz iki fotoğrafta
durdurduk zamanı basbayağı!

Nisan '87, Gaziantep

NE YAZIK Kİ YİNE ÖLÜM

Mustafa Yalçın'a

İri bir leşe
çullanırcasına çığlık çığlığa
üşüştüler akbabalar
korkunun ırağındaki gövdeye

Bir anda
üzerinde elbise adına
bir tek
bez parçası bile kalmamacasına
parçalandı giysileri

Onlarca jop
onlarca palaska
birbirinin ardı sıra
hem de binbir hışımla
dövdü durdu gövdeyi
kudurmuş dalgaların
pervasızlığını aratırcasına

Onlarca yerinde delindi gövde
kana doydu malta
öldü Mustafa
Mamak'ta...

Nisan '87

12 eylül 80'in hemen öncesi Mamak As. Cezaevi'nde Ağustos 1980'de bir yıldırma operasyonunda, dövülerek öldürülen "AMCAMIZ" MUSTAFA YALÇIN'a yazılmıştır.

"Volta atışı hiç unutulmayacak"

DUYARLILIK

Yalnızlığın gün batımındaki avlu
bir köşesini tutan gölgesiyle
kıvrılmış zamanın bir köşesine
uyumaya çalışıyor yine

Bağrına usulca sokulmanın
gereğini bilerek
kirpikleri gölgeli çocuk
uyandırılmamalı diyerek
dinginlik aşılıyoruz
hasret örülü adımlarımıza

Avlu paylaşılan yalnızlığının hazzıyla
gülümsüyor usulca

Nisan '87, Gaziantep

ARAYIŞTA ÖLMEK

Bir bilsen sarı çiğdemim
sıkıntı
kaç gündür azgın deniz
ben
kaç zamandır pençesindeyim

Kavruluyor
acıya su veren yüreğim
yokluğun benliğimde kangren
varlığım yokluğunda delilik
ah ... sarı çiğdemim
bir parça yağmur diyorum
bir parça yeşillik

Sarı çiğdemim
bu demindeki ıssızlıkta
sarılınca sensizlikle
durdurak bilmiyor bedenim
köprüler kurup
yollar döşüyor beynim

Dinle sarı çiğdemim
ha ... bu derin iç çekiş
ha ... katlanan sancıda erimek
ha ... ölmek
Sarı çiğdemim...
Sarı çiğdemim

Nisan '87, Gaziantep

İÇKİN OLMAK

En azından bir yanıyla
içkin olmalıyız ki acıda
bir yaban gülü gibi
boy verip duruyor omuzlarımızda

Mayıs '87, Gaziantep

BİRAZDAN

Evrenin ücra bir köşesine
hapsedildiğinde zaman
Seve seve
düşeceğim ocağına kan-ter içinde

1987, Bursa

KİMLİKSİZLİK

Şimdilerde küçücük çocuklar
alınlarında kara kırık
birer çizgiyle oynuyorlar
hüzünse kulaç atıyor

durgun deniz gözlerinde
Oysa bir bahar günü
çiçeğe durduğunda tüm ağaçlar
her çocuğun yüzü
çatlatasıya kıskandıracak gülü

1987, Bursa

Ne zaman konuk olsan beyniме
ıslak saçlarını savura savura
sessizlik yüklü adımlarla
yalınayak koşarsın
çoktan yitirilmiş bir kıyıda

Birden
çiğ tutar avuçlarım
bir soğukluk basar tenimi
üşürüm canım diyemediğim
üşürüm

1987, Bursa

ŞİİR

Rüzgara kulak ver dostum
kardeşliğimin dikili ağacı
özlem tutuştuğunda kıyısından
yalımlar öyle apansız
öyle aksi sarıyorki tüm gövdemi
sınırıdır hüznümün
duyduğun çığlık sesleri

1987, Bursa

GELECEKSİN

Durma ne olur
beynimin kenarında öylece mahzun
aldırmadan tüm gövdemdeki yangına
yürümelisin asma bahçelerinde yüreğimin
olanca alımınla salına salına
ki ben sevgilim
ıpıltıları hasretliğim gözlerini
emzirerek bir güneş gibi
kaybolayım diz boyu hüzünde

Bil ki gülüm
sana her hapsolmuşluğum da
güzelliğinden kirpiklerime sarkan
birer imgedir gözyaşlarım

1987, Bursa

YİTMEK

Herşeyimle kaybolmalıyım ki sende
sen de
her şeyinle kaybolmalısın ki bende
ve aşka dair
hiçbirşey ifade etmemeliyiz ki
ayrı ayrı bedenlerde
adı mutlak aşk olsun

1987, Bursa

KIRIK ÇİZGİ

Zamanın bu yitirilmiş anında
Şimşekler doluyor gecenin boşluğuna

Dizginlerini koparmış bir gök gürültüsü
Dağarcığında
Karanlık adına ne varsa
Boşaltıyor
Aklın delinen tavanından
İnsanoğlunun omuzlarına

Emziriyor insanoğlu
Korkak yanında büyütüyor kaderi
Zorlanıyor sefaletin sınırı
Ve
Öz adına ne varsa
Dönüyor
Bir avuç boz bulanık suya
Sonuç
Kollarda silme acı

Kanatlar kırık
Ne dal dallığındadır artık
Ne de yaprak dalında.

1987

YİNE VARIZ

Onca derya deniz
belvererek bir yayın kirişine
apansız fırlatıyor kendini ileriye
attığı her adımda
kendine kattığı bin adımla
bir çığ gibi büyüyerek
koşuyor koşuyor menziline...

«ve şimdi
teni ak köpüklü
bir coşku selidir zaman»

Çağlayan her dalganın üzerinden
atlayan binlerce dalga
dalga dalga vuruyor kendini kıyıya
kıyı sarsılıyor, zorlanıyor
dalgalar durmuyor
zaman bu zamandır diyor
vuruyor vuruyor vuruyor
parça parça dökülüyor kıyı
dökülen her parçada
biraz daha sökülüyor kıyı

«ve şimdi
yıkılan demir ökçeye nispet
insanlığındır zaman»

1987, Bursa

SEVGİNİN DORUĞU

Gece
yine indi her köşebaşına
zorlamak zamanıdır sınırını sabrın

Birazdan yine
beynimin sancılı kirmeninde
eğirerek iplik iplik hasretliği
düşeceğim ocağına kan-ter içinde

Yakamozda salınan ayışığı alnında
dudaklarım kavrula kavrula
eriyeceğim sevgilim
Yağmurlu bir akşamdan artakalan
nemli gözlerini
alacakaranlık ufkuma gere gere
yiteceğim sevgilim
senden gelen hüznün engin maviliklerinde

Yüklü yalnızlığıyla
çığlık çığlığa bağıran gözlerim
usulca değdiğinde kirpiklerine
ben çoktan sağılmış olacağım
ince mavi su bakışlarına

Bu
sevginin doruğu sevgilim
kâr-etmiyor
ne kilit bahirler
ne demir kapı
ne de dörtduvar

Ocak, '88, Bursa

ONUR

Soner İlhan'a

Sevecen bakardı her daim
gökyüzü mavisi gözlerin
insanları yürek dolusu severdin.
Sevdamızı yükleyerek kelimelere
konuştuğunda sen
bir pınar kaynardı usulca
yüreklerimizin derinliklerinden.
Kelebek çırpınışlarıyla dolardı bedenlerimiz
doyasıya öpmek gelirdi seni içimizden.
Yoldaşımızdın, kardeşimizdin, ağabeyimizdin,
sevincimizdin, gülücüğümüzdün, umudumuzdun.
Güneşi emzirirdi sarı saçların
günışığı alnın
incecik güldüğünde sen
beyaz bir gül uçverirdi gülücüğünden.
Fedakârdın, azimkârdın,
eğri bacaların
ve yıkık duvarlarıyla
birbirlerine yaslanırcasına
birarada soluklanırcasına
omuz omuza duran o gecekonduları
yağmur çamur demeden
mücadelemizin zorluklarını yüksünmeden
dolaşırdın birer birer
haklılığını anlatmak için kavgamızın.
Kulaklarımızda çınlar hala
«Her insan kendi yazgısına
bilincinin örsünde
biçim verecek hale geldiğinde
insanlaşır ancak» deyişin.

Sen olurdun mutlaka
cansiperane savunulan her barikatın ardında
çarpışırdın bütün benliğinle kıyasıya
çarpışırdın en ön saflarda
yoldaşlarınla omuz omuza.
Kâh bir sıra neferimiz
kâh bir önderimizdin.
Hiç aklımızdan çıkmaz:
«Ölüm yaşatmak içinse
anlamlıdır» deyişin...

Tıpkı yaşantının her anı gibi
onurlu oldu ölümün de
eli kanlı katillerce
diğer yoldaşlarımızla birlikte
kuşatıldığında
İskenderun Değirmendere'de
kurtulabilmeleri için yanındakilerin
çarpıştın son kurşununa dek
içerisinde bir bağevinin.

Şimdi
inanır ve bilir ki yoldaşların
ölüm
gelip kapıyı çaldığında bile
görevini yapmanın engin hazzıyla
gülümsüyordun mutlaka

1988, Bursa

SEVGİ ve «UZAKLIK»

Güzel bacım Gülseren'e

Kanat çırparlardı ak güvercinler
kıvrımlarında dudaklarının:
Avuçlarındaki huzur dokununca saçlarına
Uzayıp giden günlerdeki saklı olan umudu
avuçlarımızda kilitlerdik
gül yüzlü akşamların hasretiyle
Şimdi karası var telörgünün aramızda
Ama ne demindeki acı...
Ne hasretin en koyusu
ne de nice günlere
dostların kanlarıyla işlenen oyalar
silemeyecek dudaklarındaki gülücüğü
Ve bugün duyduğumuz katmerli sızı,
hiç kuşkusuz
Senin gözlerinde ipildeyen sevgiye dönecek.
İşte o gün geldiğinde,
sarmaya doyamadığım güzel bacım
eskisi gibi yatarak gecenin serinliğine
yıldızları sayacağız
Ve alnına konduracağım öpücük
yılların ezginliğinde yemyeşil sürgün vererek
çiçeklenecek
çiçeklenecek...

Seni kalbinin sıcak bir köşesinde
yaşatan ağabeyin

AY VE SEN

Dolunay dolandı yine geceye
ağrımada yüreğim
biliyorum sevgilim
sen yine o ıssız kumsalda
yürüyorsun kendinden ırak adımlarla
boylu-boyunca
birdenbire
gülpembe dudaklarından
bir ıslık dökülüyor geceye
ve usul usul tırmanıyor gökyüzüne
ve sınırına yaklaşıyor deliliğin gece
gizlice
menekşe kokuyor rüzgar
gözlerimde tipi
gözlerimde kar
çıldıracak kadar kalabalık kumsal

1988, Bursa

ERKEN İNDİ BAHAR

Niyedir dostlar:
kanımı tutuşturan bu baharın
erken düşmesi omuzlarına zamanın?
Yüzümü yalar çiğdem kokulu bir rüzgar
silme közdür gönlüm, ellerim har
yüreğim tel tel, hasretliğim yar
zor bu mapusluk, zor bu bahar

1988, Bursa

TAMAM OLDUĞUNDA VAKİT

Ey... kan ve ter yutarak büyüyen gece
Ey... ölümün çirkin yüzü
emeğin nasırlı ellerinde devinen zaman
kemiriyor gövdeni dörtbir yandan
Yarın
çatlayan karınlarından günışığı boşalan
dağlar devrilecek üzerine, kısılacak sesin
Asalak olan tüm şeyler gibi
çürüyecek sonsuz sandığın nefesin
bir daha dirilmemecesine yıkılıp gideceksin

1988, Bursa

ZİNCİR

Mehmet Tamer'e

Coşkuda göz pınarlarım
damlalar ısırıyor yüzümü
kurşun yemişçesine yanıyor yanaklarım

ölün karşımda işte
duru yağmur tanelerine benziyor
kıpırtısız sakin yüzüne
asılı kalan hüzün

Hani
sevinçle özlem arası
binbir ışığın oynaştığı
karayağız güldamlası alnın
Hani
orta yerindeyken ateş hattının
menziline kurulmuş ok misali
gergin ve devingen bakışların

Bak nasıl da öksüz kaldı
ölüm kusarken faşist namlular
sarınarak sımsıkı dostluğa
sırt-sırta çarpıştığımız sokaklar

Kalk yoldaşım

kalk yiğit yanı dostluğumun
yolunu bekler «Bağcılar» halkı
yolunu bekler «Seyran tepe»ler

1988, Bursa

GÜL VE ÖLÜM

C. Orhan Tütengil'e

Kaldırımda
kırmızı gonca bir gül
yatıyor kanlı upuzun

Çiy umut olup da düşmüş
bir tutam ipek saçlarına
insanlık onuru yüklü
bir dizi kavram

sessizce bekliyor başında

Bilimin gül suretinin üzerine
yürümekle
kendi kanadını kırmıştır ölüm

1988, Bursa

İSTANBUL

Aldanmayın
parlak neon ışıklarından taşan
bu körkütük sarhoş mutluluğa
Çünkü
varoluşların izbe sokaklarında
kanamaktadır bu gecenin öte yüzü

1988, Bursa

SILA

Erdal Eren'e

Onsekizdi yaşı gencecik bahardı
sevinçte delişmen
güldüğünde güller açardı

Duru yıldızlı bir gecenin
kuytusuna dikildi darağacı

Gece sarsıldı

İnce apak bir filiz
balkısı gümüş bir su gibi
yürüdü derinliklerine yaşamın

1988, Bursa

SANA DAİR

Ne elinden olsun katlim
ne de boynunda kalsın vebalim
Yeter ki
vererek gözlerini gözlerime
sürme diyorum ceren gözlüm
sancıyı hasretin üzerine
sürme
Dayanmaz yürek bunca ezginliğe
yitip giderim bir bilinmezde

1988, Bursa

HER ZAMAN ÇİRKİN DEĞİLDİR ACI

Her zaman çirkin değildir acı
sığınıp da bir başına yüreğinin serinliğine
yakaladığında acıyı kenetli dişlerinle
insandan utanır acı, düşünüverir burcu sevince.

1988, Bursa

KUM

Bakın-ince eleyen gözlerle bakın
yaşanan onca karakışın
alınlarımızdaki izdüşümlerine
ama aldanmayın
karamsarlığa kapılmayın
Umudun altın sarısı çiçeğiyle
yani yediveren emekle
sürülmüş topraktır bizim alınlarımız
gün evrilir
zaman gelir
her çizgisinden alınlarımızın
yeni bir yaşam fışkırıverir

1988, Bursa

İÇİNDEKİLER

Işık ... 5
Mamak ... 6
Oğula Ağıt ... 7
Çıldırıyordum Az Daha ... 8
Karanlıksa Hâlâ ... 10
Sevda Budur Diyebilmeli İnsan ... 11
Güzel ve Siyah ... 12
Mecnun Adalarından Bir Kesit ... 13
Çırılçıplak Şiir ... 14
İnsanlık Suçu ve İnsan ... 15
Görüşmeye Gidiş ... 17
İpek Tülbentlim ... 18
Acının Dar Açısı ... 19
Çiçekler ve Anam ... 20
Dört Can ... 21
Şiir ... 22
Ne Yazık ki Yine Ölüm ... 23
Duyarlılık ... 24
Arayışta Ölmek ... 25
İçkin Olmak ... 26
Birazdan ... 27
Kimliksizlik ... 28
Şiir ... 29
Şiir ... 30
Geleceksin ... 31
Yitmek ... 32
Kırık Çizgi ... 33
Yine Varız ... 34
Sevginin Doruğu ... 35
Onur ... 36
Sevgi ve «Uzaklık» ... 38
Ay ve Sen ... 39
Erken İndi Bahar ... 40
Tamam Olduğunda Vakit ... 41
Zincir ... 42
Gül ve Ölüm ... 43
İstanbul ... 44
Sıla ... 45
Sana Dair ... 46
Her Zaman Çirkin Değildir Acı - Kum ... 47

NAİL KOÇ

acının dar açısı

Nail Koç Ankara'da doğdu (1958). Ankara'da yaptığı yüksek öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. 1979'da tutuklandı. Mamak Cezaevinde, Çanakkale'de, Gaziantep'te yattı. Şimdi "ömürboyu cezası"nı doldurmak üzere Bursa Cezaevinde bulunuyor.
İlk kitabı **"Can ve Güven"** olan Nail Koç'un "Acının Dar Açısı" ikinci kitabıdır.

Biliyorum/daha günlerce
tere batacak tüm bedenim
çekilecek etlerim
ama acıya/ama zavallılığa
boyun eğmeyeceğim
direndim
direneceğim

YARIN YAYINLARI

900 lira (KDV dahil) ŞİİR DİZİSİ/12